

[Forsvarsministeren]

stærkningssituation, vi just diskuterer her. Uanset at jeg har prøvet på både i forsvarsudvalget, i det udenrigspolitiske nævn og nu her i dag at redegøre for disse ting, er der alligevel en utilfredshed, som grænser til mistænkeliggørelse af alt og alle, som beskæftiger sig med dette arbejde.

Jeg er også 110 pct. sikker på, at uanset om hr. Steen Folke havde fået de sidste tal med på antallet af jagerfly – han kan læse antal eskadriller – havde jeg nok – og det er jo egentlig det væsentlige her – alligevel fået besked på, at alt dette var noget mistænkeligt noget. Om vi, jeg havde nær sagt tager hatten op eller lader den ligge, vil hr. Steen Folke altid være den, som bringer en mistænksomhed ind i billedet omkring dette forhold, og derfor havde jeg egentlig ikke større lyst til at gå ind i en drøftelse om de ting, hr. Steen Folke har nævnt, men jeg vil dog gerne gøre et par korte bemærkninger.

Hr. Steen Folke rejser det spørgsmål, om det er Danmark, der skal stille en slags hjælpetropper på benene i forhold til, og så nævner hr. Steen Folke 60.000–70.000 mand, og det gør hr. Gert Petersen også, som eventuelt kommer til Danmark. Nu opererer man jo her både med de ca. 13.000 engelske, som er fast tilknyttet Danmark, og man opererer selvfølgelig også her med de flystyrker, der kommer til, og som har, ikke særlig mange, men dog nogle med. Men derudover opererer man med de muligheder, der kan ligge i, at nordregionen generelt kan få stillet nogle styrker til rådighed i en aktual situation både, om jeg så må sige, med nordregionen som helhed og det, man kalder den egentlige strategiske reserve; det er altså derude, hvor, om jeg så må sige, yderligheden ligger på dette område, vi drøfter i dag. Det har man selvfølgelig ret til at gøre.

Men jeg vil godt sige, at i forhold til de maksimalt 60.000–70.000 mand – det er nu nærmere 60.000 – som vi her taler om, har det danske forsvar med hær, søværn, flyvevåben, og lad mig tage hjemmeværnet med også, fuldt mobiliseret ca. 175.000 i sin styrke. Så kan man så begynde at tale om, hvem der er hjælpetropper for hvem. Der er ikke her tale om hjælpetropper, hverken fra den ene eller den anden side; der er tale om en støtte, hvis vi bliver angrebet, og så går man samlet ind i dette arbejde.

Jeg vil også gerne sige til hr. Steen Folke, at netop i dette, at vi går ind i en sådan drøftelse og er klar til at modtage nogle styrker, hvis vi måtte beslutte os, ligger også, at vi forestiller os den mulighed, at en eventuel angriber vil afstå fra at gå i gang med sit forhavende, ikke bare når det drejer sig om Danmark, men om hele Vesteuropa. Det er den situation, som har førsteprioritet fra regeringens side på dette særlige område.

Man kan selvfølgelig mistænkeliggøre vore motiver, men jeg må have lov til at sige, at vi kan have ret i det, vi her foreslår, med den risiko, der naturligvis ligger i det, præcis på samme måde som hr. Steen Folke og hr. Gert Petersen kan have fuldstændig uret, hvis de tror, at man ved at afskaffe alle former for forsvar og ikke have nogen foranstaltninger i kraft af hjælp udefra, kan fritage Danmark for en eventuel krigssituation. Netop det, som både hr. Gert Petersen og også hr. Steen Folke har nævnt nogle gange, at to supermagter her opererer og kan operere naturligt hen over hovedet på os, kunne jo også i den givne situation tænkes at komme til udførelse i praksis i Danmark, uanset om vi ikke havde noget forsvar, således at vi kom i den samme situation, som hr. Steen Folke efter min opfattelse også hæderligt tilstræber ved at sige, at vi ikke skal have nogen form for forsvar. Men vi mener altså, at det, vi har af forsvar med de styrker, som vi her taler om, giver mulighed for, at vi undgår det, som det må være vores fornemste formål at undgå, nemlig en krigssituation.

Derfor vil jeg godt sige, at når jeg i mit indlæg her taler om en krigslignende situation, er det på den baggrund, som også udenrigsministeren nævnte sidste år i en debat her i tinget, at hvis tingene brænder på ude omkring i Europa, eller der opstår situationer, som gør, at en krigssituation optrædes i Europa, uden at den på det tidspunkt har ramt Danmark, må en ansvarlig regering spørge sig selv: skal vi bare sidde stille og roligt, som jeg forstår de radikale fortsat vil, med hænderne i skødet og sige: det kommer ikke os ved, vi skal vente på, at den første soldat overtræder vores 3 sømiles grænse eller går ind i vores luftrum eller går ind på vores landjord. Først da må vi begynde at tage hænderne fra hinanden og sige: hvad skal der så ske? Det er den situation, denne regering ikke ønsker at være med til. Vi vil også